

K V á n o c ů m 2002

Srdce, pořád srdce. Ale na čem jiném konec konců záleží? V naší domovině „v srdci Evropy“, jak rádi slyšíme, je výraz „srdce“ spojen téměř jen s citovými představami. Ale například již dávní Židé v něm viděli sídlo „vnitřního života“, kde se k citům druží hlavně paměť, myšlení, záměry a rozhodnutí. Žalmista hledí až k „myšlenkám srdce“ samého Boha (Žl 33.11).

V srdci zjišťujeme povahu srdce, poznáváme sebe, tam je místo našeho setkávání s Bohem, nebeskými bytostmi a ďáblem. V srdci je zasetý a často i počatý Ježíš Kristus, tam jsou jeho nové jesličky, odtud vykročíme, tudy půjdeme, projdeme a dojdeme k Otci. Srdce je příbytkem Ducha Svatého a ten je hlasem božím, tichým, trpělivým svědomím. Srdce je bránou světů, křižovatkou dobrého a zlého, světla a tmy, spásy a zatracení.

V Bibli stojí: „Člověk soudí podle zdání, Hospodin však hledí na srdce“ (1Sam 16,7). V podání H.W. Longefellově si Marie z Bethanie, sedící u nohou Pána a poslouchající jeho řeč, o svém srdci nic nenalhává: „...Mé srdce slabé jest a rozmarné,

je také pochybnostem přístupné
a není schopno vytrvalosti
neb velkých myšlenek; a po něčem
tu baží, čeho dojít nemůže.
Je zklamané, všech prázdné nadějí,
je raněné a neukojené...“

Ale Ježíš vidí Mariinu oddanost a vnímavost a to staví nad starostlivé obsluhování její sestry Marty.

Ano, srdce je většinou velmi složité. Dále kupříkladu v Eposu o Gilgamešovi: „Proč jen, proč určil jsi mému synu srdce, jež pokoje nezná?“ Anebo u Blaise Pascala: „Srdce má své důvody, které rozum nemá?“ Anebo u Martina Luthera: „Lidské srdce je jako mlýnský kámen. Když pod něj nasypeme pšenici, mele ji na mouku, když nenasypete nic, mele také a drtí samo sebe.“ Avšak nyní, o Vánocích, kdy si v mrazivé noci připomínáme narození Ježíšovo sami cítíme, že srdce je nebo má být místem čisté lásky, radosti a naděje.